

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 24. juni 2014
(OR. en)**

11205/14

**POLGEN 103
POLMAR 18
PESC 669
CSDP/PSDC 389
AGRI 458
TRANS 336
JAI 553
ENV 641
PECHE 326
POLMIL 60**

NOTE

fra:	Generalsekretariatet for Rådet
til:	delegationerne
Vedr.:	EU-strategi for maritim sikkerhed

Vedlagt følger til delegationerne en EU-strategi for maritim sikkerhed som vedtaget af Rådet (udenrigsanliggender) den 24. juni 2014.

EU-STRATEGI FOR MARITIM SIKKERHED

I. SAMMENHÆNG

Havspørgsmål

Havet er en værdifuld kilde til vækst og velstand for Den Europæiske Union og dens borgere. EU er i høj grad afhængigt af åbne, beskyttede og sikre have og oceaner for økonomisk udvikling, frihandel, transport, energisikkerhed, turisme og en god havmiljøtilstand.

Størstedelen af både EU's udenrigshandel og den interne handel transporteres ad søvejen. EU er verdens tredjestørste importør og femtestørste producent af fiskeri- og akvakulturprodukter. Mere end 70 % af Unionens ydre grænser er hav, og der passerer flere hundrede millioner passagerer gennem dens havne årligt. Europas energisikkerhed afhænger i høj grad af søtransporten og den maritime infrastruktur. Den store stigning i EU-medlemsstaternes flåder og passende havneinfrastrukturer (f.eks. LNG-faciliteter) bidrager til et velfungerende energimarked og forsyningssikkerhed og dermed velfærd for de europæiske borgere og den europæiske økonomi som helhed.

EU og dets medlemsstater har således en strategisk interesse i inden for hele det globale maritime område at identificere og løse sikkerhedsudfordringer med tilknytning til havet og forvaltning af søgrænserne. Europæiske borgere forventer et effektivt og omkostningseffektivt beredskab til beskyttelse af det maritime område, herunder grænser, havne og offshoreanlæg med henblik på at sikre handel over havet, at fjerne potentielle trusler fra ulovlige aktiviteter til søs og at optimal brug af havets potentiale for vækst og beskæftigelse og samtidig beskytte havmiljøet.

EU-strategien for maritim sikkerhed (EUMSS) dækker både de interne og eksterne aspekter af Unionens maritime sikkerhed. Den fungerer som en omfattende ramme, der bidrager til et stabilt og sikkert globalt maritimt område, i overensstemmelse med den europæiske sikkerhedsstrategi (ESS), samtidig med, at den sikrer sammenhæng med EU's politikker, navnlig den integrerede havpolitik (IMP) og strategien for den indre sikkerhed (ISS).

Strategien er blevet vedtaget ved hjælp af en omfattende og koordineret proces, hvis vigtigste milepæle er Rådets konklusioner af 26. april 2010, Rådets konklusioner om integrering af havovervågningen af 23. maj 2011, Limassolerkłæringen af 7. oktober 2012, Det Europæiske Råds konklusioner fra december 2013 og den fælles meddelelse fra Europa-Kommissionen og den højtstående repræsentant af 6. marts 2014.

II. FORMÅL OG ANVENDELSESOMRÅDE

Der er behov for et fælles mål og en fælles indsats fra alle berørte parter for at sikre sammenhæng mellem sektorspecifikke politikker, EU-politikker og nationale politikker og gøre det muligt for alle relevante myndigheder at arbejde effektivt sammen. Ved at styrke samarbejdet mellem forskellige sektorer, EU-organer og nationale myndigheder kan EU og dets medlemsstater opnå mere, gribe hurtigere ind og spare ressourcer og således styrke EU's reaktion på risici og trusler på det maritime område.

Baseret på EU's grundlæggende værdier vedrørende menneskerettigheder, frihed og demokrati er formålet med denne strategi at sikre EU's og dets medlemsstaters maritime sikkerhedsinteresser mod en række risici og trusler på det globale maritime område. Dette opnås på tværsektoriel, samlet, sammenhængende og omkostningseffektiv vis i overensstemmelse med de eksisterende traktater, national lovgivning og EU-lovgivning samt folkeretten, navnlig FN's havretskonvention (UNCLOS) og andre relevante konventioner og instrumenter.

Maritim sikkerhed er en del af det globale maritime område, der styres af folkeretten og national lovgivning, hvor retten til fri sejlads er garanteret, og hvor borgere, infrastruktur, transport, miljøet og havets ressourcer beskyttes.

Strategien udgør en politisk og strategisk ramme til effektiv og omfattende håndtering af udfordringer i forbindelse med maritim sikkerhed ved brug af alle relevante instrumenter både på internationalt plan, EU-plan og nationalt plan. Den fremmer et bedre tværsektorielt samarbejde blandt, mellem og på tværs af civile og militære myndigheder og aktører. Den bidrager til fuld brug af vækstpotentialet på det maritime område i overensstemmelse med eksisterende lovgivning, subsidiaritetsprincippet og det støttede/støttende forhold. Den sigter også på at fremme gensidig støtte medlemsstaterne imellem og bane vejen for fælles sikkerhedsmæssig beredskabsplanlægning, risikostyring, konfliktforebyggelse og krisehåndtering og -styring.

Strategien omfatter det globale maritime område. Nettet af skibsruter mellem kontinenterne er særlig vigtige, lige som nogle maritime områder er det på grund af deres strategiske værdi eller risiko for kriser og ustabilitet. EU bør derfor arbejde for at styrke og støtte sine regionale tiltag inden for maritim sikkerhed. De principper, der er fastsat, og de målsætninger, der er udpeget i denne strategi, bør indarbejdes i gennemførelsen af eksisterende og fremtidige regionale EU-strategier, som f.eks. strategierne vedrørende Afrikas Horn og Guineabugten.

Denne strategi tager særligt hensyn til hvert af de europæiske havområder og delhave, dvs. Østersøen, Sortehavet, Middelhavet og Nordsøen, samt de arktiske farvande, Atlanterhavet og regionerne i den yderste periferi.

III. PRINCIPPER OG MÅL

Strategien er baseret på følgende vejledende principper:

- a) **Tværsektoriel tilgang:** det er nødvendigt, at alle partnere, fra civile og militære myndigheder og aktører (retshåndhævelse, grænsekontrol, told, fiskeriinspektion, miljømyndigheder, søfartsmyndigheder, forskning og innovation, søværn eller andre flådestyrker, kystvagter, efterretningsagenturer) samt EU-agenturer til industri (søtransport, vagtvirksomhed, kommunikation, kapacitetsbistand), arbejder bedre sammen under overholdelse af hinandens interne organisation.
- b) **Funktionel integritet:** strategien berører ikke Unionens og dens medlemsstaters respektive kompetencer på de områder, der er omfattet. Den berører heller ikke medlemsstaternes kompetencer, suveræne rettigheder og jurisdiktion over havområder i overensstemmelse med de relevante dele af folkeretten, herunder UNCLOS. Der skal tages fuldt hensyn til medlemsstaternes mandater, ansvarsområder og interesser, idet der bygges på eksisterende politikker og instrumenter og gøres bedst mulig brug af eksisterende kapacitet på nationalt og europæisk plan, samtidig med at der hverken skabes nye strukturer, lovgivning, yderligere administrative byrder samt behovet for yderligere finansiering.

- c) **Overholdelse af regler og principper:** overholdelse af folkeretten, menneskerettigheder og demokrati samt fuld overensstemmelse med UNCLOS, de gældende bilaterale traktater og de heri fastlagte værdier udgør denne strategis hjørnesteen og hovedprincipperne i en regelbaseret praksis for god forvaltning til søs. EU og dets medlemsstater støtter bilæggelsen af maritime tvister, der opstår som følge af fortolkningen og anvendelsen af UNCLOS, ved kompetente internationale retter og tribunaler under UNCLOS, som spiller en vigtig rolle for gennemførelsen af retsstatsprincipperne til søs.
- d) **Maritim multilateralisme:** samarbejde med alle relevante internationale partnere og organisationer, navnlig De Forenede Nationer og NATO, og koordinering med nuværende internationale og regionale fora på det maritime område er af afgørende betydning, idet der tages hensyn til den institutionelle ramme og EU's beslutningsautonomi.

Med henblik på at sikre en samlet, tværsektoriel, grænseoverskridende, sammenhængende og omkostningseffektiv tilgang til maritim sikkerhed sigter strategien mod:

- a) at samle både de interne og eksterne aspekter af Unionens maritime sikkerhed og sikre en bred tilgang til håndteringen af udfordringerne ved maritim sikkerhed og maritime interesser
- b) at fremme regelbaseret praksis for god forvaltning til søs i farvande, der hører under medlemsstaternes højhedsområde, suveræne rettigheder og jurisdiktion, og på åbent hav
- c) at etablere en bedre og vedvarende koordinering af projekter og aktiviteter blandt alle relevante aktører på europæisk, regionalt og nationalt plan og gøre bedst mulig brug af relevante makroregionale EU-strategier, når det er relevant
- d) at fremme lige vilkår på internationalt plan og medlemsstaternes konkurrenceevne
- e) at forbedre det vækst- og beskæftigelsespotentialer, der er i havområderne, som fastlagt i EU's vækststrategi – Europa 2020
- f) at bidrage til sikkerheden til søs og medvirke til sikringen af Unionens ydre søgrænser

- g) at fremme den regionale sikkerhed i alle havområder ved EU's ydre grænser på en måde, der er i overensstemmelse med hver enkelt regions særlige forhold
- h) at fremme koordineringen og udviklingen af yderligere synergier med og blandt medlemsstater, herunder på regionalt plan, samt samarbejde med regionale og internationale partnere og organisationer
- i) at styrke solidariteten blandt medlemsstater og fremme gensidig støtte, når det drejer sig om håndteringen af udfordringer i forbindelse med maritim sikkerhed
- j) at fremme et øget fælles situationskendskab og bedre udveksling af oplysninger, operationelle koncepter, modi operandi og erfaringer under hensyntagen ikke blot til "behovet for at vide", men også til "behovet for at dele", og således komme trusler i forkøbet med en samlet tilgang
- k) at styrke EU's rolle som global aktør og formidler af sikkerhed, idet det påtager sig sit ansvar med hensyn til kriseforebyggelse og krisehåndtering og -styring inden for interesseområderne til havs og fra havet, og idet det opnår stabilitet og fred gennem en samlet EU-indsats på lang sigt.

IV. MARITIME SIKKERHEDSINTERESSER

EU's og dets medlemsstaters maritime sikkerhedsinteresser af strategisk karakter er:

- a) EU's, dets medlemsstaters og deres borgeres sikkerhed
- b) Fredsbevarelse i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, fredelig bilæggelse af maritime tvister i henhold til folkeretten, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed, herunder gennem EU's engagement med internationale partnere, uden at dette berører nationale kompetencer. Dette fremmer et internationalt maritimt samarbejde, styrker retsstaten, letter søhandelen og fremmer bæredygtig vækst og udvikling.
- c) Beskyttelse mod maritime sikkerhedsrisici og -trusler, herunder beskyttelse af kritisk maritim infrastruktur såsom specifikke områder i havne og havnefaciliteter, offshoreanlæg, energiforsyning ad søvejen, undersøiske rørledninger, havbundskabler samt fremme af videnskabelig forskning og innovationsprojekter.

- d) Bevarelse af retten til fri sejlads, beskyttelse af EU's globale forsyningskæde og søhandelen, retten til fredelig gennemsejling og transitpassage for skibe og til deres søfolks og passagerers sikkerhed.
- e) Beskyttelse af økonomiske interesser, herunder beskyttelse af maritime energiressourcer, bæredygtig udnyttelse af naturlige og maritime ressourcer i de forskellige havområder og på åbent hav, kontrol med ulovligt, ureguleret og urapporteret (IUU) fiskeri, sikkerheden for medlemsstaternes fiskerflåder og afgrænsning af havområder såsom den eksklusive økonomiske zone, der udgør et potentiale for vækst og beskæftigelse.
- f) Fremme og udvikling af et fælles og valideret situationskendskab til det maritime område.
- g) Effektiv forvaltning af Unionens ydre søgrænser og maritime områder af interesse for EU for at forebygge og bekæmpe grænseoverskridende ulovlige aktiviteter.
- h) Beskyttelse af miljøet og forvaltningen af klimaforandrings indvirkning på havområder og kystregioner samt bevaring og bæredygtig brug af biodiversitet for at undgå fremtidige sikkerhedsrisici.

V. MARITIME SIKKERHEDSRISICI OG -TRUSLER

De maritime sikkerhedstrusler er komplekse, udgør en potentiel risiko for europæiske borgere og kan være skadelige for EU's og dets medlemsstaters strategiske interesser. Der er udpeget følgende risici og trusler:

- a) trusler eller magtanvendelse mod medlemsstaternes rettigheder og jurisdiktion over deres havområder
- b) trusler mod europæiske borgeres sikkerhed og mod økonomiske interesser til søs efter angreb udefra, herunder angreb, der vedrører maritime tvister, trusler mod medlemsstaternes suveræne rettigheder eller væbnede konflikter
- c) grænseoverskridende og organiseret kriminalitet, herunder piratvirksomhed og væbnede røverier til søs, menneskehandel og smugling af migranter, organiserede kriminelle netværk, der letter illegal migration, handel med våben og narkotika og varesmugling

- d) terrorisme og andre forsætlige ulovlige handlinger til søs og i havne mod skibe, last, besætning og passagerer, havne og havnefaciliteter samt kritisk maritim infrastruktur og energiinfrastruktur, herunder cyberangreb
- e) spredning af masseødelæggelsesvåben, herunder kemiske, biologiske, radiologiske og nukleare trusler (CBRN-trusler)
- f) trusler mod retten til fri sejlads såsom nægtelse af adgang til have og stræder og spærring af sejlruiter
- g) miljørisici, herunder uholdbar og uautoriseret udnyttelse af naturlige og marine ressourcer, trusler mod biodiversitet, IUU-fiskeri, miljømæssig forringelse som følge af ulovlig eller utilsigtet udtømning samt kemisk, biologisk og nuklear forurening, navnlig kemisk ammunition og ueksploderet ammunition, der dumpes i havet
- h) potentiel sikkerhedsmæssig indvirkning på søtransporten og navnlig den maritime infrastruktur som følge af naturkatastrofer eller menneskeskabte katastrofer, ekstreme hændelser og klimaforandringer
- i) ulovlige og uregulerede arkæologiske undersøgelser samt plyndring af arkæologiske genstande.

VI. STYRKELSE AF EU'S REAKTION

På grundlag af førnævnte målsætninger og principper og under hensyntagen til de eksisterende resultater er følgende fem vigtige gennemførelsesområder til styrkelse af EU's reaktion blevet udpeget.

1. Foranstaltninger udadtil

Unionen bidrager aktivt til at styrke sikkerheden på det maritime område gennem forebyggelse af og reaktion på maritime risici og trusler og gennem stabilisering ved hjælp af sin enestående evne til på en sammenhængende og konsekvent måde at kombinere en bred vifte af politikker og værktøjer, herunder den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP). Unionen betoner, hvor vigtigt det er, at den påtager sig et større ansvar som global sikkerhedsstiller – på internationalt plan og navnlig i naboskabsområdet – for derved også at styrke sin egen sikkerhed og rolle som global strategisk aktør. Unionen kan derved trække på bedste praksis fra interne og eksterne politikker vedrørende maritime sikkerhedsaspekter med henblik på at fremme en bedre forvaltning af havene.

EU's styrke ligger i den vifte af instrumenter, som det råder over, herunder politisk dialog med internationale, regionale og bilaterale partnere, deltagelse i multilaterale fora, udviklingssamarbejde, menneskerettigheder og retsvæsen, støtte til regional maritim kapacitetsopbygning samt civile og militære FSFP-aktioner. EU-konceptet for maritime sikkerhedsoperationer giver allerede valgmuligheder med hensyn til, hvordan flådestyrker kan bidrage til at afskrække fra, forebygge og bekæmpe ulovlige aktiviteter. Unionens engagement med internationale partnere bidrager til at fremme regelbaseret forvaltning til søs.

Flere faktorer, såsom ikkestatslige aktørers ulovlige aktiviteter, grænseoverskridende kriminalitet, international terrorisme eller piratvirksomhed, udnytter svaghederne ved fragmenterede lokale, regionale og globale systemer til forvaltning af havene. Ved at anvende alle EU-instrumenterne inden for rammerne af den samlede tilgang er EU i stand til effektivt at imødegå trusler mod sikkerheden til havs og fra havet, tackle de underliggende årsager og genoprette god forvaltning. En skræddersyet reaktion fra EU kunne bl.a. trække på politiske og økonomiske EU-aktiviteter samt udviklingssamarbejde sammen med en reform af sikkerhedssektorer, regional maritim kapacitetsopbygning og maritime EU-missioner og -operationer.

Der bør tages hensyn til maritime aspekter af Unionens sikkerhed, når ændringerne i de globale sikkerhedsforhold vurderes, og de bør afspejles i den kommende rapport om de udfordringer og muligheder, der opstår for Unionen, som Det Europæiske Råd opfordrede til på mødet i december 2013.

Medlemsstaterne har organiseret sig forskelligt med hensyn til beskyttelse af medlemsstaternes og EU's strategiske maritime sikkerhedsinteresser og beskyttelse mod maritime sikkerhedsrisici og -trusler. Nogle medlemsstater bruger civile overvågnings- og retshåndhævelsesmyndigheder såsom kystvagter, andre bruger søværn eller andre flådestyrker, og andre igen fordeler ansvaret mellem civile og militære myndigheder. Samarbejde til søs mellem alle involverede aktører har en positiv indvirkning på andre politikområder.

Medlemsstaternes væbnede styrker bør spille en strategisk rolle til havs og fra havet og skabe en global rækkevidde, fleksibilitet og adgang, der sætter EU og dets medlemsstater i stand til at bidrage til hele spektret af maritime ansvarsområder. Deres vedvarende tilstedeværelse skal støtte retten til fri sejlads og bidrage til god forvaltning ved at afskrække fra, forebygge og bekæmpe ulovlige aktiviteter på det globale maritime område. En nøgelfaktor i den forbindelse er overholdelsen af den relevante internationale lovgivning, herunder princippet om flagstatens enekompetence for skibe på åbent hav og den funktionelle immunitet, som personale, der udfører officielle opgaver til søs, nyder.

Forskellige civile fora vedrørende samarbejde om retshåndhævelse, grænsesikkerhed, told, fiskeri og miljøspørgsmål er konkrete eksempler på grænsefladen mellem den interne og den eksterne maritime sikkerhed, og de spiller en vigtig rolle i håndteringen af maritime sikkerhedstrusler, både på globalt og regionalt plan.

EU bør handle uafhængigt og sammen med internationale partnere. Der bør lægges særlig vægt på udvikling af partnerskaber med internationale organisationer. EU's kapacitet til at samarbejde med FN, NATO, regionale partnere som Den Afrikanske Union eller ASEAN, og multilaterale civile samarbejdsplatforme har direkte indflydelse på dets evne til at beskytte sine interesser og styrke den regionale og internationale maritime sikkerhed. I forbindelse med krisestyring bør EU's og NATO's forpligtelser på det maritime område fortsat supplere hinanden og være samordnet i overensstemmelse med de aftalte rammer for partnerskabet mellem de to organisationer.

Målet er at fremme bedre regelbaseret praksis for forvaltning af havene og gøre effektiv brug af de EU-instrumenter, der er til rådighed. For at opnå dette skal indsatsen fokusere på:

- a) at arbejde hen imod en koordineret tilgang til spørgsmål vedrørende maritim sikkerhed i internationale fora, regionale organer og tredjelande
- b) at forbedre EU's synlighed på det globale maritime område

- c) at styrke sammenhængen mellem alle EU's civile og militære instrumenter og politikker, koordinationen mellem EU's tjenestegrene, herunder dets agenturer, og de berørte medlemsstater, både til søs og til lands, ved at anvende en tilgang med sammenlægning og deling af de tilgængelige ressourcer, hvor det er relevant, under overholdelse af medlemsstaternes interne organisation og EU's og medlemsstaternes politikker og lovgivning
- d) at styrke forberedelsen til fremtidige maritime sikkerhedsmæssige nødsituationer og integrere maritim sikkerhed i dagsordenen for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) i tæt samarbejde med alle relevante EU-aktører i overensstemmelse med EU's samlede tilgang
- e) at gennemføre kapacitetsopbyggende aktiviteter inden for maritim sikkerhed sammen med tredjelande og regionale organisationer med henblik på at styrke disse tredjelandes kapacitet med hensyn til 1) forvaltning af havene og retsstaten, herunder håndhævelse af straffe- og havretlige bestemmelser, 2) sikkerheden for havne og søtransport i overensstemmelse med internationale standarder, 3) forvaltning af deres egne grænser og 4) bekæmpelse af IUU-fiskeri. Eksisterende internationale, europæiske og nationale eksportkontrolordninger bør i den forbindelse overholdes fuldt ud
- f) at fremme tvistbilæggelsesordninger i henhold til UNCLOS, bl.a. Den Internationale Havretsdomstol, i EU's politiske dialoger med tredjelande og regionale organisationer.

2. Maritim viden, overvågning og informationsudveksling

Adgang til rettidige og nøjagtige oplysninger og efterretninger har afgørende betydning for at skabe et fælles billede af den maritime situation, som igen vil føre til bedre operationer og en mere effektiv udnyttelse af knappe ressourcer. Integration af forskellige datakilder på det maritime område på grundlag af eksisterende national og international lovgivning er en vigtig opgave, der medfører en bedre forståelse af, hvad der sker til søs. Jo flere oplysninger, der indsamles og integreres, desto mere fuldstændigt bliver det billede af den maritime situation, der skabes, og desto mere værdi tilføres slutbrugerne i det operationelle led på en omkostningseffektiv måde.

Målet er at sikre, at oplysninger om maritim overvågning, der indsamles af én maritim civil eller militær myndighed og anses for nødvendige for andre myndigheders operationelle aktiviteter, kan deles og anvendes flere gange fremfor at blive indsamlet og genereret flere gange. Det endelige mål er at skabe et fælles valideret billede af den maritime situation og bidrage til en mere koordineret anvendelse af tilgængelige rumsystemer og fjernovervågningsteknologier og de deraf afledte applikationer og tjenester. For at nå dette mål skal indsatsen fokusere på:

- a) at forbedre det tværsektorielle samarbejde og interoperabiliteten yderligere på nationalt plan og EU-plan for så vidt angår integreret maritim overvågning inden for rammerne af medlemsstaternes og EU's respektive myndigheder og ansvarsområder
- b) at styrke grænseoverskridende samarbejde og udveksling af oplysninger for at optimere overvågningen af EU's maritime område og dets søgrænser
- c) en sammenhængende tilgang til støtte til maritim overvågning i EU og det globale maritime område samt til planlægningen og gennemførelsen af FSFP-missioner og -operationer.
- d) udviklingen af en fælles ramme for informationsudveksling (CISE).

3. Kapacitetsudvikling

Inden for kapacitet fungerer øget støtte til udvikling af teknologier med dobbelt anvendelse og samarbejde med hensyn til standardisering og certificering som nøglekatalysatorer for den europæiske maritime kapacitet ved at styrke den civil-militære interoperabilitet og industrielle konkurrenceevne, idet militær kapacitet ejes og drives af medlemsstaterne.

Målet er at udvikle nødvendig kapacitet, der er bæredygtig, interoperabel og omkostningseffektiv, gennem yderligere inddragelse af offentlige og private aktører, herunder arbejdsmarkedets parter, på grundlag af eksisterende resultater. I den forbindelse skal indsatsen fokusere på:

- a) at fremme initiativer og projekter til sammenlægning og deling samt uddannelse, som medlemsstaterne gennemfører, herunder gennem EDA og andre relevante civile og militære aktører; den gode koordinering med og gensidige styrkelse sammen med NATO for at sikre komplementaritet og øge sammenhængen bør fortsætte
- b) at udpege kapacitetsområder og -teknologier, der vil kunne drage fordel af yderligere investering, og forbedre harmoniseringen med henblik på bedre interoperabilitet, standardisering og certificering
- c) at udvikle kapacitet med dobbelt anvendelse og flere formål og udforskning af mulighederne for bedre anvendelse heraf
- d) at gøre bedst mulig brug af og skabe synergi mellem oplysninger, kapacitet og systemer, der forvaltes af civile og militære myndigheder, forud for missioner med flere formål og multinationale missioner
- e) i højere grad at fremme udveksling af bedste praksis, risikoanalyse og oplysninger om trusler samt uddannelse blandt alle relevante civile og militære fora såsom det europæiske forum for kystvagtfunktioner og de europæiske flådechefer under hensyntagen til de maritime operationelle planer, som gælder mellem medlemsstaterne, og de regionale aftaler i EU.

4. Risikostyring, beskyttelse af kritisk maritim infrastruktur og krisehåndtering

Det vigtigste mål er fortsat at øge kapaciteten til konfliktforebyggelse og krisehåndtering, forebyggelse af konflikter og hændelser, risikobegrænsning og beskyttelse af miljøtilstanden i EU's havområder og sikring af Unionens ydre grænser og dens kritiske maritime infrastruktur. Opfyldelsen af dette mål forudsætter omfattende forberedelse, foregribelse og en høj reaktionsevne. Der er allerede truffet en række indbyrdes forbundne foranstaltninger, men EU og dets medlemsstater kan forbedre deres reaktionsevne og modstandsdygtighed.

EU og dets medlemsstater har betydelig kapacitet for så vidt angår katastrofehjælp og krisehåndtering. I tilfælde af maritime kriser såsom naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer vil EU og dets medlemsstater bruge alle relaterede instrumenter og kapaciteter på globalt plan.

Ikkebæredygtig af marine og/eller undersøiske ressourcer lægger et stigende pres på marine økosystemer og kan føre til sikkerhedsrisici. Maritim risikostyring og blå vækst, der bygger på en miljømæssigt forsvarlig forvaltning af marine økosystemer, bør tage hensyn til dette aspekt.

Tiltag med henblik på opfyldelsen af ovennævnte mål skal fokusere på:

- a) at gennemføre en fælles risikoanalyse med henblik på at udvikle en fælles maritim forvaltning af sikkerhedsrisici og, hvor det er relevant, supplere fastlagte internationale krav og EU-krav til analyse af maritime sikkerhedsrisici
- b) at styrke både tværsektorielt og grænseoverskridende samarbejde vedrørende maritim krisehåndtering og planlægning med henblik på maritime sikkerhedsmæssige nødsituationer i forbindelse med definerede sikkerhedstrusler under samtidig hensyntagen til Rådets afgørelse om ordninger for gennemførelse af solidaritetsbestemmelsen
- c) at vurdere søtransportinfrastrukturens modstandsdygtighed over for naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer, herunder klimaændringer, og træffe passende tilpasningsforanstaltninger samt udveksle bedste praksis for at modvirke tilknyttede risici
- d) at fremme en gensidig forståelse for at øge interoperabiliteten blandt aktører inden for maritim sikkerhed.

5. Forskning, innovation og uddannelse inden for maritim sikkerhed

Innovative teknologier og processer er med til at øge operationernes nytteværdi, bæredygtighed og effektivitet. Et klart billede af de tværsektorielle behov og kapaciteter med dobbelt anvendelse vil gavne forskningen i maritim sikkerhed.

Forskning, videnudvikling og innovation samt uddannelse bidrager til at nå målene i denne strategi. Resultaterne af EU's forskningsprogrammer bør udnyttes bedre i politikudformningen og til at opnå udbredelse på markedet, samtidig med at også synergier med medlemsstaternes programmer og EU's finansieringsinstrumenter, som f.eks. de europæiske strukturfonde og investeringsfonde, udnyttes, og dagsordenen for blå vækst støttes.

Målet er at fremme forskning og udvikling af innovative teknologier, der bidrager til forbedret effektivitet af operationer og informationsudveksling gennem koordineret og styrket forskning og videnudvikling. For at nå dette mål skal indsatsen fokusere på:

- a) at samle tilgængelige uddannelsesmuligheder vedrørende maritim sikkerhed i fælles maritime uddannelsesmoduler
- b) at opstille en civil-militær dagsorden for forskning i maritim sikkerhed, herunder udvikling af kapaciteter med dobbelt anvendelse og flere formål
- c) at oprette nye og videreudvikle eksisterende netværk for viden og kompetenceudvikling til civile og militære uddannelsesinstitutioner, -centre og -akademier
- d) at skabe et netværk for globale forsknings- og udviklingspartnere
- e) Hvor forsknings- og innovationsaktiviteterne, f.eks. dem under Horisont 2020, fokuserer på civile anvendelsesformål, vil interaktion med EDA's aktiviteter blive aktivt tilstræbt på området maritim sikkerhed
- f) at fremme offentlig-private partnerskaber
- g) at fremme gennemførelse af fælles øvelser agenturerne imellem.

VII. OPFØLGNING

Rådet, medlemsstaterne, Kommissionen og den højtstående repræsentant har udviklet denne strategi i fællesskab. Det har været en effektiv måde at arbejde på, som bør fortsætte og inkludere alle relevante interessenter og aktører både på EU-plan og på nationalt plan.

Strategien bør revideres regelmæssigt i Gruppen af Formandskabets Venner, som i relevant omfang kan anmode om input fra andre relevante arbejdsgrupper i Rådet for at kunne vurdere, hvordan arbejdet skrider frem, og muliggøre en revision heraf.

Strategien bør inden udgangen af 2014 suppleres af en rullende handlingsplan med forskellige arbejdsstrenge, som udmønter sig i tværsektorielle tiltag på en samlet og koordineret måde, der integrerer maritim sikkerhed i EU's politikker. Handlingsplanen bør også omfatte en vurdering af, hvordan arbejdet skrider frem. Den højtstående repræsentant og Kommissionen bør regelmæssigt aflægge rapport på grundlag af medlemsstaternes bidrag.

Formålet med strategien og handlingsplanen formidles aktivt til offentligheden, både på EU-plan og nationalt plan.
